

**EL LLIBRE
DE LA SETMANA**
PERFIL

NASCUT A GINEBRA L'ANY 1985, JOËL DICKER VA DEBUTAR AMB 26 ANYS. NOMÉS LI HAN CALGUT DUES NOVEL·LES PER ESDEVENIR FENOMEN INTERNACIONAL. 'LA VERITAT SOBRE EL CAS HARRY QUEBERT' VOL CONVERTIR-SE EN LLIBRE DE L'ESTIU

Un artefacte diabòlicament perfecte

PERE ANTONI PONS

Ha estat un èxit rotund en francès i molt malament li hauria d'anar tot plegat perquè no ho fos també en les 33 llengües a què ha estat traduïda o s'està traduint. *La veritat sobre el cas Harry Quebert*, la segona novel·la de Joël Dicker, té tots els trumfos per convertir-se en un d'aquests infreqüents *bestsellers* de qualitat que, a més d'arrasar en vendes arreu del món, són llegits durant molts d'anys, dels quals se'n fan pel·lícules o minisèries i que els lectors recorden amb detall, de tan absorbent i intensa com va ser la lectura.

La raó principal d'aquest èxit gairebé garantit és que Dicker ha sabut agafar una fórmula molt grapejada i explotada, sovint de manera barroera i amb resultats infames, i cons-

truir una novel·la que funciona com un artefacte diabòlicament perfecte però que, alhora, en cap cas fa la impressió de ser un simple producte prefabricat, concebut per ser venut com xurros. La fórmula en qüestió és la que planteja la investigació per part d'un foraster en plena crisi existencial d'un assassinat que s'ha produït en un poble petit i provincià on, rere una façana d'aparent rutina i vulgaritat, tothom amaga alguna cosa. El referent de *Twin Peaks* no podria ser més obvi. Tanmateix, Dicker eixampla aquest marc inicial amb una turbulenta història d'amor prohibit, amb una reflexió seriosa sobre la creació literària, la vocació d'escriptor i l'estat actual del món editorial, i amb una exploració coratjosa sobre els mals de la impostura i sobre la necessitat imperiosa d'assumir-se a un mateix per tenir una vida autènticament plena. Tot això ho ambienta en un entorn típicament nord-americà i ho vehicula a través d'un argument fascinant que, a més, està organitzat a partir d'una estructura d'un virtuosisme marejador, plena de salts temporals i desplaçaments geogràfics, com un trencaclosques on tot encaixa i fa sentit.

En Marcus Goldman és un jove escriptor que, després d'una primera novel·la de molt d'èxit (crític i comercial), pateix un greu bloqueig creatiu. Empès per la necessitat (tan creativa com contractual) d'entrellistar aviat un nou llibre que, a més, estigui a l'altura de l'anterior, cerca refugi a casa del seu mentor, l'il·lustre escriptor Harry Quebert, autor de *Els orígens del mal*, una de les millors novel·les del segle XX, que viu sol al petit poble d'Aurora, a Nou Hampshire, i a qui va conèixer anys abans, quan va tenir-lo de professor a la universitat. Som a

LA VERITAT SOBRE EL CAS HARRY QUEBERT
JOËL DICKER
LA CAMPANA / ALFAGUARA
TRAD. IMMA FALCÓ
680 PÀG. / 22€

principis d'estiu del 2008, i tot es complica quan, al jardí d'en Harry, troben l'esquelet de la Nola Kellergan, una noia que havia desaparegut el 30 d'agost del 1975. Per si això fos poc per posar en Harry Quebert en un destret, aviat se sap que va tenir una relació amb la Nola durant l'estiu de la seva desaparició, quan ell tenia 34 anys i ella només 15. Amb el seu mentor i amic acusat formalment d'assassinat, en Marcus emprèn una investigació per aclarir els fets, per saber qui era en realitat la Nola (una Lolita de *thriller*: ¿modèlica o indecent, un àngel de bondat o un dimoni de perversió?), per provar la innocència d'en Harry i també per escriure el llibre que l'ha de retornar a la glòria.

L'estil de Dicker, poderosament cinematogràfic, és funcional. Vull dir que va per feina. En aquest sentit, la novel·la és coherent amb un dels consells que dona en Harry a en Marcus: "Encara que et vulguin fer creure que un llibre és una cosa que té a veure amb les paraules, és mentida: en el fons un llibre té a veure amb les persones". Com ja hem avançat, aquesta és una de les dues grans virtuts del llibre. Que, tot i la condició d'artifici descarat –és un Frankenstein de la narrativa i el cinema populars nord-americans–, conté un drama humà que interpel·la i commou. L'altra gran virtut és el domini narratiu de l'autor: és admirable com planta la informació, dosifica la intriga, maniobra els girs argumentals i et llança a la cara uns cops d'efecte que et deixen *knockout*. *La veritat sobre el cas...* és una novel·la terriblement addictiva. Si el lector comença a llegir-la, haurà de seguir fins al final, impulsat per aquella ànsia feta de plaer i desfici que només generen els misteris més apassionants. ♦♦

SI EL LECTOR COMENÇA A LLEGIR-LA, HAURÀ DE SEGUIR FINS AL FINAL, IMPULSAT PER AQUELLA ÀNSIA FETA DE PLAER I DESFICI QUE NOMÉS GENEREN ELS MISTERIS MÉS APASSIONANTS

PERE VIRGILI

EL SECRET DE...

Miranda July

Miranda July fa de musa de la creativitat contemporània *alternativa* global. Per *alternativa* entenem la cultura Gràcia, Born o Berlín style. July és una artista polifacètica: fa escultures, videoart, pel·lícules i llibres que són com postals de la vida més rutinària. És un petit plaer, t'ajuda a meditar sense angoixes sobre l'estètica i la lògica intel·lectual de cada detall que ens passa. L'única obra traduïda a casa és *Nadie es más de aquí que tú* (Seix Barral), recull de relats reals entre la màgia i allò més vulgar i pervers. July

és molt detallista: a la seva vida tot funciona com si estigués escrit en un pla creador.

Cada matí esmorza un ou dur. Tot seguit mira una pel·lícula o llegix alguna cosa que la inspiri, normalment una obra mestra. Apunta en blocs de notes tot el que observa i li crida l'atenció. Cada història o anècdota és classificada per lletres: si hi escriu una A és que ho utilitzarà per fer alguna peça d'art. Si hi escriu una M, serà una pel·lícula. Una N vol dir que els apunts poden ser inspiradors per a una novel·la. July és mania-

tica de mena, és d'aquella gent que guarda objectes de la seva vida per enterrar-los en una càpsula abans de morir. Ella té previst fer-ho quan compleixi 90 anys. Fins i tot té comptades les fes d'errades que hi ha en les seves creacions, en 25 anys de feina: un total de 12.

La seva vessant creativa pot ser desagradable, no té tabús, i sobretot provoca perplexitat. ¿Sexe infantil? Hi és. ¿La decadència de la gent gran? També. ¿Excentricitats amb animals? Les trobaràs. I en un ambient de suburbi que ho fa tot més realista i creïble. A la seva vi-

CRISTIAN SEGURA

ABANS DE MORIR, JULY VOL ENTERRAR EN UNA CÀPSULA ELS OBJECTES DE LA SEVA VIDA

da hi ha històries així. Als 18 anys la van detenir per haver robat una pomada d'antibiòtic que s'havia amagat al mitjó. L'alarma magnètica va sonar, un guarda la va agafar del braç i de la por es va pixar a sobre. A comissaria no va deixar de plorar. El seu projecte artístic "més pervers", segons ella, és fer una pel·lícula amb el pare, un vell jueu, assumint el paper del malaguanyat actor River Phoenix, icona que va impactar la seva generació amb *My own private Idaho*, versió gai i indie d'*Enric IV* de Shakespeare ambientada a Idaho. ♦♦